

Щъркелътъ:

— Потрай, хубаво момченце,
 Постои, чисто гължбченце!
 С' нозѣ водитѣ азъ газя,
 С' крилѣ сѣнка ще ти пазя....
 Почивка негъ си направя,
 Тогазъ ще ти азъ разправа
 Едни приказки омайни,
 — Патилата си безкрайни . . .

„Азъ съмъ щъркелъ,
 Вѣдна птица,
 Азъ съмъ водна
 Хубавица;

Ловя жаби,
 Змии люти,
 Мойтѣ сили
 Сж прочути;
 Край морета
 И ливади,
 Край потоци
 И грамади,
 Цѣло лѣто
 Азъ се скитамъ,
 Искамъ всичко
 Да изпитамъ . . .

Щомъ настане
 Студна есенъ,
 Щомъ повѣе
 Зимна пѣсенъ,
 Азъ пилцѣтъ
 Си събирамъ
 И къмъ югъ ги
 Азъ подбирамъ . . .
 Безкрайно е
 Тамъ морето,
 Синкаво е
 Тамъ небето . . .
 Но туй назе
 Не ни плаши,
 Пъргави сж
 Крилѣ наши . . .

Ето в' срѣща
 Вечъ е суша,
 С' жабки пакъ ще
 Пълнемъ гуша . . .

Зима тамъ се
 скоро ниже,
 Ето *пролѣтъ*
 Пакъ наближи;

Пжтъ ни чака,
 Хей, милѣчки,
 — Гдѣто лани
 Бѣхме всички . . .

Тамъ на брѣста,
 Край рѣката,
 Е *гнѣздо* ни
 Надъ водата . . .

Тамъ стопанка
 Наша, мѣла,
 Андрейча бѣ
 Си добила . . .
 Малъкъ той бѣ,
 Не ни знае,
 На да ли ще
 Ни познае . . .

Щомъ така се
 Ний сдумахме,
 И на пжтъ си
 Ний литнахме . . .
 На стопанка
 На дѣтето
 Носомъ цвѣте
 Отъ морето . . .